

Szűz Mária Lovagja

11/2024

42. szám - november
máriás havilap

Szűz Mária Lovagja

2024. november, 4. évf., 11. szám.
ISSN 2729-8809

Kiadja:

Misia Nepoškrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Čičov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Canavesi Ambrus M.

A szerkesztőség székhelye és levelezési címe:

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállításának költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2600 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:

Misia Nepoškrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

42 sz. 11/2024

Kép a címlapon:

Photo by Juan Domenech
on Unsplash

Tartalom

- 4** Egy alattomos ellenség: a liberalizmus
Vass József
- 10** Szív, amely képes a dolgokat mélyében
olvasni (az értelem ajándéka)
Antonelli Názáreti M. atya
- 12** Áhítat és megszentelődés a fatimai üzenetben
Apollonio Sándor M. atya
- 14** Baouardy Szent Mirjam: A Közel-Kelet
gyöngyszeme (I. rész)
Havila Efrém M. testvér
- 18** Pio atya: az erkölcsi élet mestere
Canavesi Ambrus M. atya
- 20** Az Apostoli Hitvallás – Hiszekegy
Nagy Péter atya
- 22** Szent Ferenc élete
szerkesztőség
- 23** Az ima iskolájában
Pierre Clorivière
- 24** Dolindo atya gondolatai
Szerkesztőség (feldolgozott)

Vezércikk

„Ezért utánozzátok azt, amit dicsértetek, vagy ne dicsérjétek azt, amit nem akartok utánozni.” (Rite Expiatis)

Ezekkel a világos szavakkal XI. Piusz pápa 1926-ban, Szent Ferenc halálának hétszázadik évfordulójára enciklikát szentelt, elítélte azokat, akik nem életszentségért, hanem életének mellékes és mindenképpen félreértett aspektusaiért dicsérték Assisi szentjét. Az enciklika pontos tartalmán túl a pápa a következő szavakkal emlékeztet bennünket arra, hogy a szentek kultuszának a katolikus egyházban két fő jelentése és indítéka van: a közbenjárás és az utánzás. Mint ismeretes, a katolikus egyháznak sajátos aspektusa a szentek kultusza. Mi katolikusok tiszteljük szentjeinket, vagyis azokat, akiket az Egyház szentnek ismert el életszentségük és az erények gyakorlásában nyújtott nagyszerű példájuk miatt. Az Egyház az ilyen szentté avatásokat egy hosszú és szigorú eljárás alapján végzi, amely azt is megköveteli, hogy a szentté avatandó jelölt halála után csodákat tett a földön, Istenhez való közelségének és közbenjárásának ereje bizonyítékeként. Közbenjárás és utánzás. Mindenekelőtt azért tiszteljük a szenteket, mert hisszük - mivel a Mennysorszámban vannak, és ott kiváltságos helyet foglalnak el -, hogy közbenjárhatnak értünk Istennél. Az életük során összegyűjtött nagy érdemeik révén a szentek közel vannak Istenhez, és Ő hajlandó meghallgatni őket. Ha hozzájuk folyamodunk, nyomorúságos imáink és kéréseink - amelyek a maguk kicsinységében nem érdemlik meg, hogy a Magasságos meghallgassa őket - az isteni fenség trónja elé kerülnek, és a szentek érdemeivel és ragyogásával ékesítve meg-

hallgatásra találunk. Ezért a szentek a mi mennyei barátaink, azok, akik a lelki életben - de a gyakorlati élet mindennapi szükségleteiben is - segítségünkre lehetnek, összegyűjtik imáinkat, Isten elé tárják azokat, és elnyerik tőle a szükséges kegyelmeket. De az igazi szeretet hasonlóságot követel... szeretni csak akkor tudunk, ha hasonlítani akarunk valakire, ha van közöttünk valami közös, ezért ha a szentek barátainak akarjuk magunkat nevezni, akkor törekednünk kell arra is, hogy utánozzuk őket. A szentekkel kapcsolatban valóban könnyebb megérteni, hogy miből áll a keresztény élet: a szentekben konkrétan látjuk, hogyan valósul meg az evangélium szerinti élet és az erények gyakorlása. Elvontan nehéz megérteni, hogy mi a szegénység az evangélium szerint, de Szent Ferencnél ez világossá válik. Nehéz megérteni, hogyan kell szeretni és értékelni az Eucharisziát, de Szent Tarziciusz példát ad nekünk azzal a tétellel, hogy kész volt meghalni azért, hogy megvédje azt. Gyakran nem tudjuk, hogyan kell értékelni a tisztaságot és a szüzességet, de Goretti Szent Mária példát adott arra, hogy ennek az igazságnak a megőrzéséhez mindenre készen kell állnunk. Továbbá Szent Ágoston példáját követve azt kell mondani magunknak: „Si ille, et iste, quia non ego?”, „Ha az megtette, és ez is, akkor miért nem tehetem meg én is?” A szentek olyanok, mint az idősebb testvéreink: segítenek és védelmeznek minket, és példát mutatnak arra, hogyan lehetséges a szenvedések és üldöztetések közepette megőrizni hitünket, és arra törekedni, hogy egyre jobban szeressük Istent és testvéreinket.

Szeretné havonta
postai úton ingyenesen
kapni a „Szűz Mária
lovagja” havilapot?

regisztráljon a
<https://sml.missiomariae.com>
címen vagy okostelefonoddal
szkennelje be a QR-kódot

Egy alattomos ellenség: a liberalizmus

Vass József

A 20. század történelmi eseményei bőségesen bizonyították, hogy a náciizmus és a kommunizmus nemcsak ellenségei voltak a katolikus egyháznak, hanem erőszakosan és könyörtelenül üldözték is azt. A kommunista országokban megszervezték a vallás, a papság és a hívek törvényes kiirtását. A náciizmus alatt nem egy általános üldözés volt a jellemző, ám a katolikus egyház soraiban bebörtönzésekre került sor, és gyakran halálra ítélték azokat, akik nem voltak hajlandók hallgatni a nemzeti szocializmus förtelmeiről. Másrészt, ami gyakran kevésbé érthető és bizony szándékosan elhallgatják, az az a tény, hogy a liberalizmus a katolikus egyház közvetlen ellensége is, és nem ritkán - különösen a forradalmak századában - erőszakos arcot öltött a kereszténység és a katolikus egyház ellen. Jelen írásban nem is annyira ezzel foglalkozunk majd, hanem sokkal inkább annak bemutatásával, hogy miért ellensége a liberalizmus a katolikus egyháznak.

A méhek meséje

Ha nem olyan könnyű bizonyítani, amit az imént megállapítottunk, az azért van, mert nem könnyű meghatározni, hogy mi is a liberalizmus. A „liberális” kifejezés valóban meglehetősen újkeletű, és úgy tűnik, hogy először Spanyolországban használták a 19. században. A hozzá kapcsolódó elmélet azonban sokkal régebbi, és a reneszánszban gyökerezik. Nyilvánvaló a kifejezés a „libertas” latin szóból ered, ami annyit jelent, hogy szabadság. Ráadásul a „liberalizmus” filozófiai-politikai elméletéhez (szabadelvűség) gyakran társul a „liberalizmus” gazdasági elmélete (a szabadkereskedelem): a kettő nem teljesen egyezik, de nyilvánvaló, hogy korrelatívák, és hogy ugyanazon a feltevésen alapulnak. Az alapfeltevés pedig a következő: az egyén abszolút szabadsága - politikai, ideológiai vagy gazdasági téren - a legjobb garancia a személyes boldogságra és az állam jólétére is. Hogy jobban szemléltessük ezt a közös alapot, hivatkozhatunk Bernard Mandeville holland gondolkodó Méhek meséje című írására: a történetben a méhkaptár metaforáján keresztül Mandeville odáig megy, hogy a következőt állítja: „a magánvétek nyilvános erény”. A kaptár ugyanis mindaddig virágzik, amíg minden egyes méh a

maga sajátos érdekeitől vezérelve törekszik tisztességtelen céljainak megvalósítására, miközben gyengülni kezd, amikor a tisztességes méhek egy csoportja átveszi az irányítást. Ezért Mandeville következtetése így hangzik: „Az erkölcstelenség éppoly szükséges egy virágzó államban, mint az éhség, amely evésre kényszerít bennünket. Lehetetlen, hogy az erény önmagában valaha is híressé és dicsőségessé tegyen egy nemzetet”. Ez tehát mind a politikai, mind a gazdasági szférában igaz: a becsvágy, a birtoklás szelleme, a fös vénység, a kapzsiság (vagyis a magánvétek) a közjónak kedvező személyes kezdeményezések mozgatórugója és hajtóereje. Ezzel szemben a személyes erény, az igazságosság védelme, az önzetlenség és a jótékonyosság megakadályozza az állam fejlődését, és gyengévé teszi azt.

Szabad akarat és szabadság

Mint látható, a liberalizmus nem egyszerűen a személyes szabadság előmozdítására irányul, hanem intellektuális és erkölcsi relativizmust képvisel: a liberalizmus nem ismer el sem egy stabil igazságot, sem egy erkölcsi értékrendet. A liberalizmus azonban mindenekelőtt egy olyan filozófiai, politikai és gazdasági víziót javasol, amelyben az egyén önrendelkezése és szabadsága az első: az egyénnek teljes gondolati, politikai és gazdasági cselekvési szabadságot kell biztosítani, mert ez a társadalom egésze számára előnyös. Hangsúlyozni kell, hogy a keresztény szemléletben ez a feltevés téves, vagy legalábbis túlzottan optimista, és figyelmen kívül hagyja azt a súlyt, amelyet az eredendő bűn és annak következményei gyakorolnak az ember döntéseire. Valójában a liberalizmus, amikor szabadságról beszél, mindenekelőtt a szabad akaratról, azaz az ember szabad választási képességéről beszél. A szabad akarat azonban a tévedés és a rossz választásának képességét is jelenti: a választás abszolút szabadságának védelme azt is jelenti, hogy az emberiség legszörnyűbb bűnözőinek és szörnyetegeinek választási szabadságát védjük. A kereszténység számára viszont a szabad akarat valójában nem szabadság: Isten tökéletesen szabad, de nem képes a rosszat választani. Az igazi szabadság tehát mindig a jó és az igaz választáshoz kapcsolódik. Ezért a szabad akarat önmagában

nem pozitív képesség, a szabad akaratot ahhoz, hogy valóban szabad legyen, nevelni kell és a jóra kell irányítani. Éppen ezért az államnak, akárcsak az Egyháznak és minden más intézménynek (család, iskola) kötelessége a jóra nevelni és irányítani, valamint visszaszorítani a rosszat és az ahhoz vezető tévedéseket is. A liberalizmus ugyanakkor figyelmen kívül hagyja az eredendő bűn kedvezőtlen következményeit. Az ember a bűnre való rendezetlen hajlandóság miatt hajlamos a rosszra, és a teljes és abszolút szabadság engedménye gyakran az erkölcstelenség, a tévedés, sőt a bűn engedélyezését jelenti. Mandeville abszurd következtetését - miszerint a magánbűnök közerkölcsöt szülnek - gazdasági téren a híres David Smith követte volna, aki szerint létezik egy „láthatatlan kéz” (egyfajta világi gondviselés), amely irányítja az egyének önző gazdasági érdekeit és biztosítja az állam és a személyek jólétét. Mindkét esetben figyelmen kívül hagyják, hogy a magángonoszság csak még több gonoszszágot szülhet, és valójában ezeknek az elméleteknek az eredménye nem volt más, mint a 19. század kegyetlen kapitalizmusa, amely a munkások elnyomásának és rabszolgasorba taszításának olyan formáit legitimálta, amelyeknél szörnyűbbet az emberiség történetében még nem láttunk.

Relativizmus és haszonelvűség: a liberalizmus alapja

A liberalizmus tehát, mint láthatjuk, mindenekelőtt egy olyan mozgalom, amely nem ismer el sem stabil elméleti igazságot, sem stabil erkölcsöt és értékrendet. Valójában a liberálisok, megijedve az abszolút szabadság bizonyos szörnyű és veszélyes következményeitől, gyakran folyamodtak bizonyos értékek és nélkülözhetetlen pontok rögzítéséhez... Manapság is akadnak a liberálisok között olyanok, akik Európa keresztény gyökereire hivatkoznak azért, hogy megállítsák az egyre súlyosabb erkölcsi válságot. Ez volt a helyzet a francia és a bolsevik forradalom vérfürdői idején, és ez a helyzet ma is, amikor minimális közös értékeket javasolnak. A probléma lényege az, hogy ezek az értékek nem rögzítettek, hanem koronként változnak. Mi alapján? Roberto Marchesini olasz pszichológus és esszéista állítása nem tűnik tévesnek, amikor azt mondja, hogy a liberalizmus egyetlen igazi értéke kezdettől fogva a hasznosság és a gazdasági profit. A liberalizmus egy haszonelvű mozgalom, amelyben az igaz és a jó helyébe a hasznos lép, legyen az személyes, politikai vagy gazdasági haszon. Tudnunk kell azonban, hogy az 'igaz' és a 'jó' transzcendens értékek, amelyek soha nem változnak, és mindig képesek viszonyítási pontot biztosí-

tani, míg a 'hasznos' egyik formájában sem stabil kritérium. Ezért van az, hogy azok, akik egykor a lakástulajdonhoz való jogot védték, most azt javasolják, hogy inkább bérlakásokban éljünk (ez található az úgynevezett „Agenda 2030”-ban). Azok, akik egykor elnyomták az embereket a gyárakban, fenntarthatatlan módon szorongatva őket, most részmunkaidős munkát, sőt állampolgári jövedelmet javasolnak, ahol az ember nem a munka, hanem az állampolgári lét alapján kapna fizetést. Mindebben nincs ellentmondás, mert az egyetlen kritérium és az egyetlen érték, amely alapján dönteni kell, nem az igazságosság, az emberi méltóság vagy a társadalom java, hanem csakis a haszon és a profit.

Emberi jogok a liberalizmusban és a kereszténységben
Ennek fényében lehet jobban megérteni a liberalizmus fő eredményét: általában a liberalizmusnak tulajdonítjuk mind az Amerikai Egyesült Államok híres Függetlenségi Nyilatkozatát (1776), az amerikai forradalom eredményét, mind az Emberi és polgári jo-

gok nyilatkozatát (1789), amellyel a francia forradalom kezdődött. Ebben a szellemben említhetnénk az ENSZ által 1948-ban, közvetlenül a második világháború befejezése után elfogadott Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát is. Mindezek a nyilatkozatok az emberi lények alapvető jogait kívánják pontosan meghatározni. Valóban, ezeket a nyilatkozatokat - a liberális gondolkodás valóságos kiáltványait - olvasva szoros hasonlóságot észlelhetünk a keresztény szellemmel és az evangélium szellemével. Ráadásul az Egyház tanítása - a liberálisokhoz hasonlóan - mindig is természetes emberi jogokról beszélt, vagyis olyan jogokról, amelyek az emberi személyből és annak természetéből fakadnak, nem pedig egy bizonyos állapotból, tisztségből vagy funkcióból erednek. Nem hallgathatunk azonban arról a tényről, hogy a keresztény tanítás legalább három tekintetben eltér a liberális emberi jogi szemlélettől. Az első az, hogy a keresztény tanítás szerint az ember természetes jogai az ember természetéből és méltóságából, valamint az Istennel való különleges

kapcsolatából erednek. A második különbség az elsőből következik: mivel az emberi természet nem változik, az emberi jogok sem változnak az idők folyamán, hanem mindig ugyanazok maradnak. A harmadik - amelyre még egy olyan nem keresztény szerző is utalt, mint Simon Weil -, hogy a jogok mindig az őket megelőző kötelességekkel korrelálnak. Mivel az embernek kötelessége, hogy keresse az igazságot az életéről és Istenről, és közösséget vállaljon a Teremtővel, ezért joga van ahhoz is, hogy más emberek megadják neki a szabadságot és a könnyebbséget e keresés elvégzéséhez. A liberális nézőpontból azonban nyilvánvaló, az emberi jogok nem az emberi természetből erednek, és ezért idővel változnak, vagyis az emberi jogok nem adnak tartós tanítást, és nem adják alapjukat az ember azon kötelességének, hogy megtalálja az igazságot és emberi természetének megfelelően cselekedjen. Nem véletlen, hogy a liberális gondolkodás tendenciája az, hogy egyre több és több emberi jogot követel, amelyek néha még a korábban említett liberális

jogokkal is ellentétesek. Ilyen az abortuszhoz való állítólagos jog, amely nyíltan ellentmond az élethez való jognak, vagy a váláshoz való jog, amely nyíltan ellentmond annak, hogy a gyermeknek joga van családban felnőni. Ezért a manapság „polgári jogoknak” nevezett jogok - mint például az abortuszhoz, a váláshoz, az azonos neműek házasságához vagy a nemváltáshoz való jog - ellentmondásban állnak az ember természetével, és semmiképpen sem tekinthetők természetes jogoknak. Ezekben a természetellenes követelésekben rejlik az a tisztán liberális vágy a korlátlan autonómia és szabadság iránt, amelyre már Mandeville méhekről szóló meséjében is utaltunk.

Az Egyház álláspontja a liberalizmussal kapcsolatban

Mi a liberalizmus álláspontja a keresztény vallással és különösen a katolikus egyházzal szemben? Hivatalosan a liberalizmus azt állítja, hogy senkit sem akar megakadályozni abban, hogy vallását megvallja és gyakorolja, sőt sok liberális azt állítja, hogy a li-

beralizmus a kereszténység teremtménye (gondoljunk csak Benedetto Croce olasz gondolkodóra). Minden bizonnyal a korai liberálisoknál nyilvánvaló, hogy a keresztény vallásból akartak kiindulni, de azzal a céllal, hogy megfosszák a vallást minden természetfeletti aspektustól, és magától a kinyilatkoztatás fogalmától, hogy „a tiszta ész határain belüli vallást” (Kant) hozzanak létre. Ebben az értelemben a liberalizmus inkább a deista szemlélettel ért egyet, amely szerint Isten-építész vagy Isten-gépész tervezte a világegyetemet, de aztán az emberre bízta annak kormányzását. Ezért fordulhat elő az, hogy - bár a liberálisok általában véve kezdetől fogva agresszívan léptek fel a katolikus egyházzal szemben - nem volt hiány a katolikusok maguk mellé állítására irányuló kísérletekből. A 19. században, a forradalmi időszak befejezése után Franciaországban a „szabad egyház a szabad államban” jelszava alatt kísérleteket tettek a liberalizmus és a katolicizmus összeegyeztetésére. Ez volt a liberális katolicizmus irányzata, amelyet azonban XVI. Gergely pápa (Mirari Vos, 1832) és mindezelőtt IX. Pius a Syllabus-val (1854) szigorúan elítélt. Figyelembe véve, hogy a katolikus egyháznak milyen üldözéseket kellett elviselnie a 20. században, mindent

összevetve, a liberálisok által nyújtott kéz jó „ajánlatnak” tűnhet. Miért nem akarta tehát az egyház elfogadni, hogy „szabad egyház legyen egy szabad államban”? Először is azért, mert ebben a feltételezésben hallgatólagosan benne van az állam felsőbbrendűsége az Egyházzal szemben. A katolikus felfogás szerint az Egyház és az állam a saját szférájukban függetlenek, ami azt jelenti, hogy az Egyház nem avatkozhat bele tisztán politikai ügyekbe, és fordítva. Erkölcsi kérdésekben azonban az Egyházé - mint az isteni kinyilatkoztatás őrzőjé - az utolsó és végső szó, amit a liberálisok semmiképpen sem akarnak elismerni. Így a civil társadalom valójában nem függetleníthető a vallási társadalomtól, azaz az Egyháztól, mert csak az Egyház láthatja el az embereket a természetfölötti eszközökkel, amelyekkel elérheti az emberi tökéletességet és saját célját is.

A liberális tévút

Az állam feltételezett semlegessége vallási és erkölcsi kérdésekben - amint azt maga a történelem is megmutatta - egyenesen a relativizmusba, a szubjektivizmusba és a közömbösségbe torkollik. A különböző vallások és erkölcsi felfogások közötti szekuláris és közömbös neve-

lés azt a meggyőződést kelti a tanulóknak, hogy minden relatív, és éppen aktuális kedvünk vagy kényelmünk szerint választhatunk közülük, anélkül, hogy az igazság, az igazságosság és a tökéletesség keresésére indulnánk. Végül, még ha a liberális államnak sikerülne is tökéletes semlegességet biztosítani a vallások között, és tökéletes szabadságot biztosítani az Egyház számára, a liberális szemlélet akkor is téves lenne. Minden földi és emberi valóság, mint olyan, Istentől származik, és ezért ezeknek Isten előtt kell hódolniuk dicséretükkel az Ő dicsősége előtt, és egyben ezzel az ember életének végső célját, lelke üdvösségét is kell szolgálniuk. Egy olyan állam, amely még ha a földi jólétet biztosítja is, de nem segíti az embereket lelkük megmentésében, nem szolgálna sem Istent, sem az embereket. Azaz, kevés haszna lenne belőle az emberiségnek, nem dicsőítené Istent, és nem ismerné el, hogy Krisztus a világ-mindenség Ura. A liberalizmus a mi Urunk Jézus Krisztus társadalmi királyságának tagadása, aki szenvedése és halála által visszanyerte uralmát a világ és az emberek felett: a liberalizmus Krisztus keresztségének és saját értékeinek tagadása.

A liberális betegség

A liberalizmus kialakulása a protestáns felkelést követő vallásháborúk (különösen a harmincéves háború) által okozott katasztrófa érthető (de nem elfogadható) pszichológiai következménye volt. Most azonban, évszázadok liberális baklövései után rá kellene jönnünk, hogy ez a rossz út: a liberalizmus és a közömbösség között gyakorlatilag nincs különbség. A liberalizmus a lélek és a szív betegsége, azoké, akik bár felismerik az igazságot, de nem hajlandók életüket és egészségüket odaadni az igazságért. És ugyanakkor nem szeretik eléggé felebarátjukat ahhoz, hogy azt akarják, hogy minden egyes ember elérje és megértse az igazságot önmagáról, Istentől és a rájuk váró örök sorsról. Mert az igazság számunkra, katolikusok számára nem intellektuális kérdés, hanem üdvösségi kérdés, hiszen az igazság felismerésétől függ lelkünk üdvössége. Számunkra, katolikusok számára az igazság személy: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”... az igazság számunkra a mi Urunk Jézus Krisztus szeretetreméltó személye.

Szív, amely képes a dolgokat mélyében olvasni (az értelem ajándéka)

Antonelli Názáreti M. atya

Az értelem ajándékának köszönhetően „az emberi intelligencia a Szentlélek megvilágosító hatása alatt képes arra, hogy a spekulatív és gyakorlati kinyilatkoztatott igazságokat, valamint a természetfeletti céllal kapcsolatos természetes igazságokat megértse”¹. Ez az ajándék „átható intuíción, belelátást ad a kinyilatkoztatott igazságokba, anélkül azonban, hogy azok titkát felfedné előttünk.”² „Ez azt jelenti, hogy a titok titok marad, de aki ilyen ajándékkal van eltelve, az belehatol, a rejtély szívébe hatol, és belelát „titkos ígétet, amelyeket embernek nem szabad kimondania.” (2Kor 12,4)

A hit feladata, hogy ragaszkodjon az Isten által kinyilatkoztatott igazságokhoz, míg az értelem ajándéka az, hogy „értelmileg behatoljon a kinyilatkoztatott dolgokba.”³ Az értelem ajándékát Isten éppen azért adja nekünk, hogy tökéletesítse a hit isteni erényét: ez utóbbi „a természetfeletti igazságokat tökéletlen módon, emberi módon teszi megismerhetővé, ami az átítatott erények sajátja és jellemzője, míg az értelem ajándéka ugyanezeket az igazságokat mélyen és intuitív módon teszi megismerhetővé, ami meghaladja eszünk képességeit. Ez az úgynevezett természetfeletti szemlélődés, amely az igazság egyszerű és mély intuícijában áll.”⁴ Ez azt jelenti, hogy ezen adomány révén angyali, sőt isteni módon ismerem és értem meg a természetfeletti igazságokat. Az emberi tudás ugyanis a külső, érzékelhető valóságokból indul ki, hogy az érvelésen keresztül eljusson a belső valóságokhoz, a dolgok és igazságok lényegéhez, míg az intellektuális intuíciónak lehetősége teszi számunkra, hogy a dolgok mélyében olvassunk, azaz azonnal megismerjük a dolgok és igazságok lényegét: az ilyen intuíción „nyilvánvalóvá teszi számunkra a dolgokat.”⁵

Aki tehát az értelem ajándékával van eltelve, az Isten szemével és értelmével látja a dolgokat és ismeri az igazságokat, olyan mélyen és igaz módon hatol be Isten Igéjének értelmébe, hogy megmarad minden téves értelmezés-

től, és így semmiképpen sem ingadozik a hitben. Valóban, az ilyen ajándék gyümölcse „a hit bizonyossága”⁶, amely viszont az akaratban a lelki öröm gyümölcset teremt. Az érzékek és az ész által történő tudástól való megtisztulásban, valamint a tévedéstől való megszabadulásban áll az értelem ajándéka és a Jézus által hirdetett hatodik boldogság közötti kapcsolat: „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent.” (Mt 5,8) Szent Ágoston magyarázza, hogy „az értelem a tiszta szívűekhez illik, úgy érte, mint egy megtisztított szem, hogy vele fel lehessen ismerni azt, amit a fizikai szem nem látott, a fül nem hallott, és nem hatolt be az ember szívébe.”⁷ (vö. Iz 64,4; 1 Kor 2,9)

Nyilvánvaló, hogy Jézus is elsősorban az akarat tisztaságáról beszél, de az Isten látásának eléréséhez az értelem tisztasága is szükséges: az előbbi előkészíti az embert Isten látására, míg az utóbbi „szinte beteljesedése és megkoronázása az Isten látásának.”⁸ Ez a látás az értelem ajándékához tartozik, és két különböző látásból áll: „Az első az isteni lényeg tökéletes látása. A második a tökéletlen, amely által, bár nem látjuk, hogy mi az Isten, de látjuk, hogy mi nem az: (jegyezzük meg, hogy) ebben az életben annál tökéletesebben ismerjük Istent, minél jobban tudjuk, hogy ő meghaladja mindazt, amit értelmünkkel felfoghatunk.”⁹ Az első fajta látás csak a Paradicsomban fog bekövetkezni, míg a második arra vonatkozik, amit az értelem ajándéka nyújt nekünk itt a földön.

Az értelem¹⁰ ajándéka Mária Szeplőtelen Szívében

E hosszú és kötelességtudó általános bevezető után, amely azért történt, hogy mindenki megértse, miből áll az ajándék, amellyel foglalkozunk, most nézzük meg az értelem ajándékát, amely Mária Szeplőtelen Szívében és életében van jelen. Beszéltünk már a Szűzanya hitéről, de ennek az ajándéknak köszönhetően még mélyebben elmélyedhetünk annak bizonyos aspektusaiban: drága menyeyei Édesanyánk értelme a hit és az értelem ajándéka ré-

¹ Antonio Royo Marín, O. P., Teologia della perfezione cristiana, n. 234, Edizioni Paoline, Roma 19614, p. 563.

² A. Tanqueray, Compendio di Teologia ascetica e mistica, versione italiana di Filippo Trucco e del Can.co Luigi Giunta, parte II, libro III, cap. I, art. I, § I, VI parte, n. 1344, Società di San Giovanni Evangelista, Desclée e C., Roma - Tournai (Belg.) - Parigi, 19304.

³ Aquinói Szent Tamás, Summa Theologiae, II-II, q. 8, a. 6 ad 2.

⁴ Antonio Royo Marín, O. P., Teologia della perfezione cristiana, n. 234, p. 564.

⁵ Aquinói Szent Tamás, Summa Theologiae, II-II, q. 4, a.1 co.

⁶ Aquinói Szent Tamás, Summa Theologiae, II-II, q. 8, a. 8 co.

⁷ Szent Ágoston, Az Úr hegyi beszéde, 4.11.

⁸ Aquinói Szent Tamás, Summa Theologiae, II-II, q. 8, a. 7.

⁹ Aquinói Szent Tamás, Summa Theologiae, II-II, q. 8, a. 7.

¹⁰ Az „értelem” szó a latin „intellectus” szó fordítása: «A latin intellectus (az inter legere szavakból) a 'dolgok mélyében olvasásra', a lényegkeresésre utal» (Magyar Katolikus Lexikon, értelem).

vén a hit minden egyes igazságát, minden misztériumát és a Szentírás minden egyes szavának és a Jézus által kimondottaknak az értelmét olyan magasztos módon hatotta át, hogy azt csak Jézus emberi értelme múlta felül.

Ha Folignói Szent Angélát az Egyház a „teológusok tanítójának” nevezi, akkor mennyivel inkább Szűz Máriát! Meg kell tehát erősítenünk, hogy minden emberi lény közül a Szűzanya méltán az isteni teológus és minden isteni Kinyilatkoztatás legfőbb értelmezője és kommentátora, ő valóban minden keresztény Tanítója, amennyiben ő az, aki mindenkinél jobban kinyomozta a kinyilatkoztatott igazságokat, így tudása mérhetetlenül felülmúlja minden más teremtményét.

Azt is lehet állítani, hogy a Szűzanya a hitben és a tanításban a tévedhetetlenség stabil ajándékával rendelkezett: nem olyan ajándékkal, mint amelyet most a pápák élveznek, mivel ez utóbbiak csak bizonyos feltételek mellett és bizonyos időkben részesülhetnek benne, hanem ahhoz hasonlóval, amivel az Úr az apostolokat gazdagította pünkösdi napján. Az apostolok állandó tévedhetetlenséggel rendelkeztek a hitben és a tanításban, mert az isteni kinyilatkoztatás élő szervei voltak - amely az utolsó apostol, nevezetesen Szent János halálával véget ért -, és mert nekik is tovább kellett adniuk azt, amit Jézustól kaptak, így Isten semmiképpen sem engedhette meg, hogy a hitben, az evangelizálásban és a tanításban bármiben is tévedjenek. Ezért adta nekik Isten ezt a karizmát. A karizmák olyan

ajándékok, amelyeket Isten ad valakinek, de nem az ő lelki javára, hanem az egyház javára. Ennek ismeretében rámutathatunk valami tökéletesebbre a Szűzanya tévedhetetlenségében, mert benne ez a tévedhetetlenség nemcsak az Istentől kapott karizmákból eredt, hanem mindenekelőtt az értelem ajándékának magasztos tökéletességéből is, amellyel tökéletesen ismerte az egész igazságot, és amelyen keresztül hűségesen továbbította azt: bizonyos, hogy a Szűzanya az isteni kinyilatkoztatás egy részét továbbította az apostoloknak. Szeplőtelen fogantatásának lényeg megkövetelte, hogy a Szűzanya tévedhetetlen legyen a hitben és a tanításban, különben elveszítette volna szeplőtlenességét, ezért tévedhetetlensége nem kizárólag egy karizma gyümölcse volt, amelyet Isten az Egyház épülésére adott neki, hanem elsősorban a Szentlélek ajándékának gyümölcse, amellyel Isten őt saját megszentelődése érdekében magasztos módon gazdagította: ez volt az alapvető különbség az Egyház Anyjának és az apostoloknak tévedhetetlensége között.

A Szűzanya hite tehát a legtisztább és legbiztosabb volt, ahogyan a hit igazságairól való tudása is a legvilágosabb és a legkisebb félreértéstől vagy tévedéstől mentes volt. Az ő hite makulátlan volt. Gondoljunk például a Szentháromság misztériumába vetett hitére az angyali bejelentéskor, egy olyan misztériumra, amelyet már misztikus tapasztalatai révén ismert, és amelyet az Ószövetség könyveinek olvasása során megismert. Gondoljunk a meg-

testesülés és a megváltás misztériumára is: amikor az angyal erről beszél neki, ő úgy válaszol, hogy az Úr Szenvedő Szolgájának Szolgájává nyilvánítja magát. (vö. Lk 1,38) A legmegalázóbb események során (Jézus születése az istállóban, menekülés Egyiptomba, a rokonok azt hitték, hogy Jézus megszállott, Jézus szenvedése és halála stb.) a Szűzanya hite Jézus istenségében, Isten ígéreteiben és az Ószövetség próféciaiban soha nem ingott meg, éppen azért, mert az értelem ajándéka a hit bizonyosságát, vagyis a gránitszerű, rendíthetetlen hitet hozta létre benne, amire Szent János is utal evangéliumában. (vö. 19,25) És éppen ez a legtisztább és legbiztosabb hit volt az, ami a legnagyobb lelki örömet okozta neki, mivel az ő intellektusa, amennyire ez egy ember számára itt a földön lehetséges, elérte azt a célt, amelyre Isten teremtetten, és rendületlenül birtokolta a tárgyat, egy olyan tárgyat, amely Isten bizonyos látomása volt - amint azt fentebb kifejtettük -, és néha még az isteni lényeg múló, közvetlen látomásait is. Isten és megváltó terve látásában és megismerésében állt a Szűzanya földi szellemi boldogsága: Ó, szent Anyám, áldott a te legtisztább, szeplőtelen Szíved, amely szeplőtelen fogantatásod első pillanatától kezdve mindig is látta Istent!

Az értelem ajándéka a Szűzanya mindennapi életében

Miután bemutattuk, hogy Mária Szeplőtelen Szíve milyen magas és elérhetetlen hitbeli tökéletességeket ért el az értelem ajándéka révén, hogy leírjuk, hogyan használta ezt a Szűzanya élete minden pillanatában, Royo Marin atya egyik szövegére hivatkozunk: „Amikor eléri ezeket a magasságokat, a hit a lélek minden mozdulatát befolyásolja, amely úgy tűnik, hogy elveszíti minden érzékenységet minden emberi iránt, hogy mindenben isteni ösztön szerint viselkedjen. Gondolkodásmódja, beszédmódja, a saját

életében vagy mások életében bekövetkező eseményekre való reagálása zavarba hozza a világot, amely képtelen megérteni őt. Úgy is mondhatnánk, hogy szellemi kancsalságban szenved, mert mindent visszafelé ítél meg. Valójában a világ torz látásmódja a torz.. Abban a kimondhatatlan szerencsében részesült, hogy a Szentlélektől az értelem ajándéka által megkapta a krisztusi érzéket - „Mi azonban birtokában vagyunk Krisztus gondolatainak” (1Kor 2,16) - amely a hit prizmáján keresztül mindent látásra készíti”¹¹.

Közvetlenül e mondat előtt írja Szent Pál: „Mert ki ismeri az Úr gondolatát, hogy irányítani tudja?” (1Kor 2,16) És rögtön utána azt mondja, hogy a keresztények megkapták az Úr gondolatát, de ez csak az értelem ajándéka által lehetséges, így a Szűzanya az, aki mindenkinél jobban elmondhatja: birtoklom Krisztus, Isten gondolatát, ismerem gondolatait, és az ő gondolatai az enyéme, azok vezetnek engem. Gondoljunk például arra, hogy a születése előtt vállalkozik a Betlehembe való utazásra: a világ számára ez értelmetlen dolognak, örültségnek tűnt, de annak, aki tudta, hogy a Messiás ott fog megszületni, és hogy Isten parancsolta neki, hogy oda menjen, még egy emberi császár parancsára is, ez nem örültség volt, hanem isteni ösztön szerinti cselekedet. Az értelem által tökéletesített hit minden pillanatban megmutatta Szűz Máriának, mi volt Isten akarata, intuícióval tudatta vele, és áldott szíve azonnal teljesítette azt.

¹¹ Teologia della perfezione cristiana, 236 sz., 569 old.

Áhítat és megszentelődés a fatimai üzenetben

Apollonio Sándor M. atya

Ahogy Krisztus embersége természetfeletti, csodálatos módon egyesül az Ige személyével, ugyanígy a Szűzanya is házastársi módon egyesül a Szentlélekkel, de nem a személy egységében, hanem a tökéletes szeretet egységében. Két alapvetően különböző egyesülésről van szó, de hatásukban egymáshoz hasonlóak: „kegyelem és igazság tölti be” (Jn 1, 14) Krisztust, a testté lett Igét. „Kegyelemmel teljes”- nek (Lk 1, 28) hívják Máriát, a Szentlélek menyasszonyát, ahogyan az a Hírüladáskor és Pünkösdkor volt látható. Ahogy Jézus mondja: „Aki engem lát, látja az Atyát, aki engem küldött” (Jn 12,45), A Szűzanya szintén mondhatja: „aki engem lát, az Atyát és a Fiút látja”, akik engem a Szentlélekkel együtt küldtek, aki belőlük származik (vö. Nikaia-konstantinápolyi hitvallás, Szent Ágoston). Azt is mondhatja, hogy „aki látja Szeplőtelen Szívemet, az látja a Szentlelket”, mert a Szeplőtelen isteni jegyese az, aki a Menyasszonyának közvetíti „szeretetének minden égető és édes erejét” (Szent Ferenc). Máriának ez a misztériuma, amely jelen van az Egyház szívében és a megváltó megtestesülésben, egyben a fatimai nagy üzenet szíve is. Ez Mária Szeplőtelen Szívének korszaka, ez a Szentlélek korszaka, aki lángoló szeretettel ég Mária Szívében, és rajta keresztül akarja magát közölni az egész emberiséggel. Így ésszerű, illő és igazságos, hogy éppen ez az Anyai Szív az, amely első személyben gondoskodik a rábízott emberek megtéréséről és megszentelődéséről. Hiszen mindannyian az Ő gyermekei, akiket a fájdalomban, a Kereszt lábánál lelkileg szültek. A Boldogságos Szűz kinyilatkoztatja az isteni akaratot, hogy „a világban terjesszék Mária Szeplőtelen Szíve iránti áhítatot”. Mit ért az „áhítat” alatt? A jámborság és a Mária-tisztelet minden olyan formájára gondol, amelynek Mária Szeplőtelen Szíve a tárgya.* A rózsafüzérben Mária Szeplőtelen Szíve gyűjti össze és zárja magába mind a 20 titkot; * A hónap 5 első szombatján amely a tövissel körülvett Szeplőtelen Szív a bűnök fájdalmas következményeit jelképezi. Mária hívei arra hivatottak, hogy ezt jóvátegyék; * A szentképeken a Szeplőtelen Szív azt a lángoló isteni szeretetet jelképezi, amelyet a Szűzanya a képek tisztelete által akar közvetíteni; * A Csodás Éremben a kard által átszúrt Szeplőtelen Szív Mária részvételét jelképezi Krisztus megváltó áldozatában; * A körmenetekben a Szeplőtelen Szív azt az isteni szeretetet képviseli, amelyet a Szűzanya az egész társadalomnak akar közvetíteni, hogy csillapítsa a gyűlöletet és a viszályt, az Isten iránti szeretet nélküli élet gyümölcset; * A Biblia ol-

vasásakor a Szeplőtelen Szív vezet bennünket, hogy megértsük annak lelki jelentését és gyakoroljuk azt; * A Mária-könyvek és a szentek életének olvasása során a Szeplőtelen Szív arra ösztönöz, hogy utánozzuk erényeiket és meneküljünk az ellenkező erkölcsök elől. * Minden ember életében a Szeplőtelen Szív olyan, mint egy csillag, amely megvilágítja utunkat, közli velünk Isten szent akaratát. Megtanít megszentelni a jelen pillanatot a különböző körülmények között, és lépteinket Jézus felé irányítja az Eucharisziában, lelki életünk forrása és csúcsa felé. A Szeplőtelen Szívhez intézzük magasztaló imáinkat, lelki közösségünket, szeretet- és jóvátételi cselekedeteinket. * A Szeplőtelen Szív az Istennek való odaszentesítésünk megújításában, amelyet szentségileg a keresztségben és a bérálásban tettünk, segít nekünk, hogy egyre tökéletesebben megfeleljünk Isten kegyelmének. Az Ő példájára tekintve megtapasztaljuk az Ő hatékony segítségét. Ez utóbbi a legtökéletesebb áhítat, és a neve: „Az Istennek való felajánlás megújítása Mária Szeplőtelen Szíve által” vagy egyszerűbben: „odaszentesítés Mária Szeplőtelen Szívének”. Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy Isten akaratának legfontosabb, hogy „a világon megalapozza Mária Szeplőtelen Szívének áhítatát”. Minden egyes embernek fontos Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlása. Láttuk Oroszország Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlásának rendkívüli, nyilvános hatásait. A hatás nagysága mutatja erejét. A Szeplőtelen Szívnek való felajánlás tehát Isten akaratából valóban rendelkezik azzal a hatalommal, hogy Isten az Egyház ellenségeit elpusztítsa és a társadalomba bevezesse Mária fényében megújult kereszténység alapjait. Mária Szeplőtelen Szívének megszentelése azonban nem csupán egy naponta elmondandó formula; ez egy új életmód. Az ember szívében érzi, a Szeplőtelen élő jelenlétéét az inspirációt, hogy Mária felé forduljon. Ahhoz azonban, hogy szívünket Mária Szívének adjuk, hogy állandóan az ő jelenlétében éljünk, minden módon törekednünk kell e Szív rejtett titkainak megismerésére. A már feltárt három híres fatimai titok mellett, amelyekről később még szó lesz, van egy negyedik is, amely azonban még küzd, hogy napvilágra kerüljön: Mária Szeplőtelen Szíve egy társmegváltó Szíve. Erről a „titokról” a következő cikkben lesz szó, ha Isten is úgy akarja.

Baouardy Szent Mirjam

A Közel-Kelet gyöngyszeme

„Muzulmán? Soha! Én a katolikus és apostoli egyház leánya vagyok, és Isten kegyelméből remélem, hogy a hitemben, az egyetlen igaz hitben megmaradok mindhalálig.”

E szavak után a feldühödött férfi kardot rántott, és lesújtott a fiatal arab lány torkára, aki így vértanúsággal pecsételte meg a hitét.

feldolgozta Havrila Efrém M. testvér

Mirjam Bouardy, vagy ahogy sokan nevezték, a „kis arab lány” a közel-keleti kereszténység igazi gyöngyszeme volt. Istenszerető szülei, akik melkita, azaz görögkatolikus rítust követtek, Szíriából (Damaszkusz) és Libanonból származtak. Édesapja, Giries, és édesanyja, Mirjam mindig hűségesek maradtak katolikus hitükhöz, amiért gyakran fizettek azzal, hogy vagyonukat elvesztették vagy börtönbe zárták őket.

Mirjam édesanyja tizenkét fiúgyermeket hozott világra, de egyikük sem élte meg a korai gyermekkort. Az anya erősen vágyott egy leánygyermekre, és állhatatosan kérte Istent imáiban e különleges ajándékért. Egyszer arra az elhatározásra jutott, hogy gyalogos zarándoklatra indul ezen szándékával, s amikor ezt elmondta a férjének, ő beleegyezett.

Elindultak tehát gyalogosan (170 km-t megtéve) Betlehembe, ahol a Szűzanyától kérték egy új élet ajándékát.

Nem csalódtak reményeikben: valóban megszületett a kislányuk, 1846. január 5-én, akinek a Szűzanya tiszteletére a Mirjam nevet adták. Az Abelin nevű falucskában látta meg a napvilágot, amely Názáret közelében található. Két évvel később megszületett fiuk is, akit Pálnak neveztek el.

A családi boldogság azonban nem tartott sokáig. A kis Mirjam hamarosan elvesztette mindkét szülőjét. Édesapja utolsó szavai, miközben Szent József képére tekintett – akihez a család mély tisztelettel viseltetett –, így szóltak: „Íme, itt a gyermekem. A Boldogságos Szűz az ő édesanyja. Gondoskodj róla, légy az atya.”

Szülei halála után anyja testvére magához vette Pál öccsét, Mirjamet pedig apja fivére fogadta be. A nagybácsi jól gondoskodott róla, de semmilyen oktatásban nem részesítette, így sem írni, sem olvasni nem tanult meg, analfabéta maradt.

Ennek ellenére Mirjam lenyűgözve csodálta Isten teremtésének szépségét. Bár édesanyját nagyon hiányolta, rokonai vigasztalták azzal, hogy a Szűzanya az ő édesanyja. Mirjam gyermekded bizalommal fordult Isten anyjához, és egész életében mély tisztelettel szerette őt. Már ötéves korában minden szombaton böjtölt Szűz Mária tiszteletére. Gyakran gyűjtött friss virágokat a Szűzanya számára, amelyeket az ő ikonjához helyezett. Mindenki csodálattal figyelte a kislány mély áhítatát, aki mindössze öt éves volt. Egyszer még az is megtörtént, hogy a levágott virágok gyökere eresztettek a vázában. Nagybátyja erről értesítette a helyi plébánost, aki – hogy szerénységben tartsa – megszidta, mintha ez a jelenség az ő bűnei miatt történt volna. Mirjam mély alázattal letérdelt a plébános előtt és bocsánatot kért. Meghatottan a jelenettől a pap később így kérdezte nagybátyját: „Mit gondol, mi válik majd ebből a gyermekből?”

Ezen kívül több csodás esemény is történt vele. Mirjam gyakran a ház egy csendes sarkában imádkozott. Egyik nap, amikor magához vett egy tál ételt, elvonult a sarokba, hogy elmélyedjen Isten szemlélésében. Teljesen belemerült az imádságba, és észre sem vette, hogy egy mérges kígyó közeledik a táljához. Amikor megpillantotta, megfogta a kígyó fejét, és a tálhoz húzta, hogy abból egyen. Amikor ezt meglátta a házban dolgozó szolgáló, ijedten felkiáltott, ám Mirjam nyugodt maradt, mintha mi sem történt volna.

Más alkalommal megmentette családját a biztos haláltól. Különös álma volt: látott egy idegent, aki egy halat hozott a családnak ajándékba, ám az meg volt mérgezve. Másnap reggel nagy meglepetésére valóban megjelent az álomban látott férfi, és egy mérgezett halat ajándékozott a családnak. Mirjam sírt, és igyekezett meggyőzni nagybátyját és a családot, hogy ne egyék meg a halat, mert mérgezett, de a nagybátyja azt gondolta, hogy csak gyermeki képzelődésről van szó. Mirjam annyira kitartóan ragaszkodott az igazához, hogy felajánlotta, ő eszik először a halból, hogy bebizonyítsa, mérgezett, és így megmentse a családját. Végül nagybátyja engedett, és adott egy darabot a halból a háziállatnak, amely a fogyasztása után elpusztult. A nagybátyja meglepetten ismerte el, hogy Mirjam igazat mondott, és akár ő is hajlandó lett volna megkóstolni a mérgezett halat, hogy megmentse a családját.

Mirjam érzékeny volt a tisztaságra. Egy alkalommal ketrecben tartott kis madarakat kapott ajándékba. Nagyon tetszettek neki, de nem értette, hogyan lehet az, hogy sohasem fürödnek meg. Megfogta hát a madarakat, és gyermeki, ártatlan értelmével megpróbálta megfürdetni őket. Sajnos azonban a „tisztító fürdőt” nem éltek túl, és Mirjam sírva fakadt. Ez az eset azonban nagy hatással volt további életére. Miközben a madarak eltemetésére készülődött, egy tiszta hangot hallott: **„Így múlik el minden. Ha nekem adod a szívedet, én örökre veled maradok.”**

Nyolcéves korában nagybátyja családjával együtt Alexandriába költözött. Az új környezet új élményeket hozott,

és az idő gyorsan telt. Mirjamból gyönyörű fiatal lány lett, aki mindenekelőtt az erényeivel tűnt ki.

A közel-keleti szokások szerint nagybátyja tizenkét éves korában eljegyezte őt. Ez a szokás nemcsak a muzulmánok, hanem a keresztények között is elterjedt volt. Mirjam, aki szívét már Istennek adta, nagyon elszomorodott emiatt. Egy évvel később esedékes lett volna az esküvő. Az esküvő előtti éjszakákon azonban nem tudott aludni. Fényért és vigasztalásért imádkozott. Szívében ismét hangot hallott: **„Minden elmúlik! Ha nekem adod a szíved, én veled maradok.”** Mirjam tudta, hogy Jézus hangját hallotta – annak hangját, akit egyetlenként választott hitvesül. Tovább imádkozott, és egy újabb hangot hallott: **„Mirjam, veled vagyok, kövess engem, és én segítek.”** Bátran nyúlt az ollóért, és levágta hosszú haját, majd levette minden ékszerét.

Amikor megjelent a család előtt, nagybátyja dühöngeni kezdett, hiszen a Közel-Keleten elképzelhetetlen, hogy egy menyasszony levágott hajjal menjen férjhez. Kiabált vele, ütlegette, de semmi sem változtatta meg elhatározását. Végül úgy bánt vele, mint egy háztartási szolgálóval. A legnehezebb házimunkák elvégzésére kötelezte, és teljesen elzárta mindenkitől. Ebben a nehéz helyzetben Mirjam a nagybátyja házában dolgozó muzulmán szolgálóhoz fordult, és megkérte, hogy vigyen levelet a testvérének, amelyben Alexandriába hívja.

A szolgál arra ösztönözte, hogy ossza meg vele a személyes gondjait. Miután megtudta, hogy nagybátyja hogyan bá-

nik vele, felháborodott, és próbálta befolyásolni a gondolatait. A keresztény hitet állította be minden szenvedésének okozójaként, és arra buzdította, hogy térjen át az iszlám hitre. Azt ígérte, hogy ha áttér, minden problémája megoldódik. Mirjam azonban határozottan visszautasította, e szavakkal: „Muzulmán? Soha! Én a katolikus és apostoli egyház leánya vagyok, és Isten kegyelméből remélem, hogy a hitemben, az egyetlen igaz hitben megmaradok mindhalálig.”

„Segítője”, akit feldühített a lány elutasítása, felbőszült, és a földre taszította. Kardot rántott, és a torkába vágott. Azt gondolván, hogy már meghalt, véresen egy sötét völgybe vitte felesége segítségével. Ez 1858. szeptember 8-án történt, Mária születésének ünnepén. Mirjam vértanúsága éppen azon a napon történt, amelyen élete során mindig is különösen tisztelte a Szűzanyát. De mi történt valójában? Csak a sötét zugok voltak tanúi annak, ami ezután következett. Ennek részleteit azonban csak a következő számunkban tudhatják meg.

PIO ATYA

az erkölcsi élet mestere

Canavesi Ambrus M. atya

Egy férfi mesélte, hogy szentgyónás végén Pio atya megkérdezte tőle, hogy gyakran imádkozik-e. Ő nemlegesen válaszolt, mert kevés ideje és még kevesebb vágya volt rá. „Fiam, aki imádkozik, az üdvözl, aki nem imádkozik, az elkárhozik, aki keveset imádkozik, az veszélyben van” - válaszolta a szent szerzetes. Elégtételként azt mondta neki, hogy három hónapon át minden nap mondjon el 90 Úr imáját, (Miatyánkot), Angyali üdvöletet (Üdvözlég Máriaát) és Dicsőséget. A három hónap végén, a következő gyónáskor azt mondta neki, hogy negyvenöt napon át naponta 45 Miatyánkot, Üdvözlég Máriaát és Dicsőséget mondjon. A harmadik gyónáskor a bűnbánat az volt, hogy tizenöt napon keresztül naponta 15 Miatyánkot, Üdvözlég Máriaát és Dicsőséget mondjon. Ettől kezdve a férfi élete végéig minden nap 15 Miatyánkot, Üdvözlég Máriaát és Dicsőséget mondott.

A tízparancsolat első három parancsolatából eredő kötelességek egyike az imádság kötelessége: az imádság minden bizonnyal természetes magatartása az embernek, aki Istentől segítséget és vigasztalást keres, és gyakran valóban örömet és vigasztalást okoz. De az imádság egyben és mindenekelőtt kötelesség is: akár van kedvünk hozzá, akár nincs, imádkoznunk kell, mégpedig naponta. Az imádság valójában az elmének Istenhez való felemelése, vagyis olyan cselekedet, amellyel felhagyunk azzal, hogy értelmünket a világ dolgaival foglaljuk le, hogy kizárólag Isten megismerésének és szemlélésének, illetve a vele való beszélgetésnek szenteljük magunkat. Mivel Istentől kaptuk a lelkünket és a testünket, kötelességünk, hogy lelkünkkel és testünkkel imádjuk őt, és az értelmünkkel való imádat éppen az ima. Az imádság annyiban kötelesség, amennyiben a vallás erényéhez kapcsolódik, amely viszont az igazságosság erényének része: az igazságosságból, tehát kötelességből, és nem pusztán kedvtelésből és hasznosságból kell Istennek hódolnunk, és ezért kell imádkoznunk. Hogy mennyit és mikor kell imádkoznunk, az már más kérdés... Bizonyára a vasárnapi misén való részvétel kötelességként van ránk róva. Más, nem egyházi törvények által szabályozott dolgok esetében nehéz megmondani, milyen gyakran kell imádkoznunk: ajánlott a reggeli és esti ima, az étkezés előtt és után, valamint bizonyos imák, mint az „Úr anyaga” és a rózsafüzér. Azt

azonban nem mondhatjuk, hogy ez igazi kötelességet ró ránk. Mindenesetre általában úgy tartják, hogy aki egy hétig elhanyagolja az imát, az halálosan vétkezik. Az jelenti, hogy mindennapi imára meg kell erőltetnünk magunkra: minden nap legalább néhány percre Istenhez kell emelnünk elménket, neki kell szívünk titkait bizalmasan elmondanunk, és segítségét kérnünk. Az imádságra különösen nagy kísértés és lelkünkre leselkedő veszély idején van szükség, amikor életünk veszélyben van, nagy közszerencsétlenségek (háborúk stb.) vagy személyes csapások esetén, és amikor különleges isteni segítségre van szükség.

Ezen elvek fényében ezzel lélekkel jobban megérthetjük Pio atya viselkedését is. A fent említett bűnbánónak kiszabott elégtétel ugyanis önmagában nagyon súlyos és eltúlzott: az imák elmondásához szükséges idő hozzávetőleges számítása szerint bizonyosan több mint egy óra, talán másfél óra is lehet. Önmagában egy ilyen elégtétel aránytalannak tűnik az elkövetett bűnhöz képest. Azt mondják azonban, hogy a gyóntató a gyóntóségekben a lélek bírása, atya és orvosa. Bíróként kijelöli a végzendő bűnbánatot, atyaként az erényre ösztönöz, és orvosként megfelelő gyógyszert rendel a betegségre.

E bűnbánó esetében nyilvánvaló, hogy bűne nem volt olyan hatalmas, és inkább a lustaság és a felületesség határozta meg, mint a rosszindulat....de Pio atya jól lát-

„aki keveset imádkozik, az veszélyben van”

ta ebben a lelki betegséget, amellyel mint orvos nem lehetett kegyelmes. Ezért adott ilyen látszólag aránytalanul nagy elégtétel, és azért hosszabbította meg oly sokáig, mert így elérte, hogy ez a lusta lélek kigyógyuljon lelki lustaságából, és a hosszan tartó imádság által jámbor és istenfélő lélekké váljon. Ennek fényében érthetjük meg a Pio atya által adott lelki maximát is. Ezt önmagában már Liguori Szent Alfonz - a nagy püspök és egyházdoktor - is megírta „Del gran mezzo della preghiera” (Az imádság nagy eszközeiről) című könyvében. „Aki imádkozik, az üdvözülni, aki nem imádkozik, az elkárhozik”: lelkünk üdvösségéhez, azaz a bűn elkerülésére és a jó cselekedetek végzésére az isteni kegyelemre van szükség, de a kegyelmek megszerzéséhez imádkoznunk kell. A kegyelem ugyanis Isten csupa ajándéka, és hogy megkapjuk, akkor először alázatosan és kitartóan kérnünk kell. És az alázatos és kitartó kérés éppen az ima. Liguori szent Alfonz állításához Pio atya még hozzáteszi: „aki keveset imádkozik, az veszélyben van”. A modern világban, amely annyira tele van csapdákkal és kísértésekkel a lelkek számára, és annyira tele van rossz vagy legalábbis közepes példákkal, lelkünknek több kegyelemre van szüksége, hogy erősebb legyen, és ez az erő csak az imádságból származhat, csak az isteni kegyelemből. Javasoljuk tehát, hogy minden nap imádkozzuk a Szent Rózsafüzért, mert ez az ima megtéríti a bűnösöket, buzgóbbá teszi a megtérteket, és szentté teszi a buzgókat. Ezért imádkozott maga Pio atya naponta legalább harminc teljes rózsafüzért (azaz 30-szor a fájdalmas misztériumokat, 30-szor a dicsőséges misztériumokat és 30-szor az örömteli misztériumokat), és mindig a kezében tartotta a rózsafüzért, folyamatosan morzsolva a gyöngyöket. Amikor valaki megkérdezte tőle, hogy mi az oka a rózsafüzér imádkozásához való ragaszkodásának és állandóan imádkozó magatartásának, jelentőségteljesen így válaszolt: „A rózsafüzér fegyver az ördög ellen, aki mindig készen áll arra, hogy megtámadja a lelkünket... vagy te lösz, vagy ő lő. Ezért fontos, hogy mindig „lőjük” az imákat, mert így megóvjuk elménket és lelkünket az ellenség támadásaitól, és helyette Istenre összpontosítjuk azokat.

Összefoglalás Katekizmusról

2752 Az imádság törekvést tételez föl és harcot önmagunk és a Kísértő cselvetései ellen. Az imádság harca elválaszthatatlan a "lelki harctól", mely szükséges ahhoz, hogy állandó jelleggel Krisztus Lelke szerint cselekedjünk. Mindegyikünk úgy imádkozik, ahogy él, mert mindegyikünk úgy él, ahogy imádkozik.

2753 Az imádság harcában szembe kell szállnunk a téves ima-fölfogásokkal, a különböző gondolkodási irányzatokkal és ellenkező tapasztalatainkkal. E kísértésekre, melyek kétségbe vonják az imádság hasznát, sőt lehetőségét is, alázattal, bizalommal és állhatatossággal kell válaszolnunk.

2754 Az imádság végzése közben a fő nehézség a lélek elszórakozása és a szárazság. Gyógyszere a hitben, a megtérésben és a szív virrasztásában van.

2757 "Szünet nélkül imádkozzatok" (1Tesz 5,17). Mindig lehet imádkozni. Az ima életszükséglet is. Az imádság és a keresztény élet elválaszthatatlan egymástól.

Az Apostoli Hitvallás – Hiszekegy

*Hiszek a mindenható Atyaistenben,
mennynek és földnek Teremtőjében*

Nagy Péter atya

Nem szabad elhanyagolni a véleményt, miszerint „Mindenki hisz valamiben“, mert ebben a kijelentésben benne van a mélységes sóhaj az ősbizalom iránt. Annak ellenére, hogy valóban hinni, csakis egy személyes Istenben lehet - biztosan állíthatjuk -, hogy Isten mindenkit üdvözíteni akar. A 20.században élt egy evangélikus lelkész – Dietrich Bonhöfer – aki a 2. Világháború ördögi folyamatában komolyan és elszántan próbált hitet vinni oda, ahol már elvetették Istent. Egy helyen megjegyzi: „Ideje lenne szakítani azzal az Istennel, akit lehetőségünk határához érve hézagpótlóként alkalmazunk, és akkor hívunk segítségül, amikor a vég közeleg. Isten valóban egy szükségből rögtönzött menedék?“ Magára ismer minden lélek ebben a kijelentésben - akkor hívni segítségül Istent, amikor már baj van, mert be kell tölni a süllyedő hajón a léket.

Az Apostoli hitvallás pont emiatt egy kulcsfontosságú hittitokkal kezdődik: Isten mindenható, teremtő, Atya. Szükséges, hogy szívünkkel is megértsük: Isten minden felett uralkodik. Ő a kezdet és a vég. Az előbb említett Dietrich Bonhöfer a halálsoron is kitartóan áldotta Istent. Tudta ugyanis, hogy Isten a halálon is uralkodik.

Isten mindenható, azaz a semmiből teremt. Az Ő kezében van a létezés teljessége. Cseppnyi rácsodálkozás az élet szépségére rádöbbenhet bárkit arra, hogy egy személyes Istennek lehet megköszönni mindezt.

Isten mindenható Atya, azaz végtelen jóságával öleli körül az Ő teremtetett világát, benne az emberrel, akit kimondhatatlanul szeret. Ő az, aki előtt semmi sem lehetetlen. Mindezt az Ő egy-született Fia, Jézus Krisztus nyilatkoztatta ki nekünk (vö. Mt 19,17; Mt 19,25-26.).

Fontos üzenettel bír az Apostoli hitvallás első hittitka. Nem szabad, hogy a keresztény ember a halált istenítse. Könnyelműen, vagy gyávaságból elvetetni egy születendő gyermeket, vagy/és a szenvedéstől való megfutamodás miatt kioltani egy életet – eutanázia – égbe kiáltó bűnnek minősül. Miért is? Amennyiben nem Isten mindenneknek kezdete és vége, sőt, nem Ő lesz az emberi élet legvégső értelme, akkor a sátán - aki a hazugság atyja és gyilkos kezdettől fogva (Jn 8,44) -, uralkodna az ember és minden teremtetett valóság felett.

Népi ájzatosság

Egyházközségeinkben manapság,
Kihal a népi ájzatosság...
Hiányoznak templomainkból
Előénekesek, előimádkozók,
Kevés a napi templomba járó.

Az idősebbek még emlékeznek
A vasárnap délutánokra,
Még oly sokan járogattunk
A szép, hagyományos litániára,
Májusi, októberi ájzatosságra.

A nyugati országokban régóta,
Kevesen járnak templomba...
Elmaradt a népi ájzatosság,
Követte a misemulasztás...
Kihalt belőlük a vallásosság.

Ez az ártalmas közömbösség,
Már bennünket is elért.
Elmarad a népi ájzatosság,
Nem veszik figyelembe már
A szentmisére hívó harangozást.

Ahol még van buzgó imaélet,
Ott ma is erősödik a hitélet.
Ahol még van népi ájzatosság,
Ott megszentelik az Úr napját,
Nem hagyják üresen Isten házát.

Fontos a népi ájzatosság,
Erősített századokon át!
Újítsuk meg imaéletünket
Egyházunkban, családukban,
ÁLDÁS LESZÜNK SOKAKNAK!

Pintér Zoltán

Szent Ferenc, akit szem betegsége gyötört, elment Bernard testvérhez az erdőbe...

Gyere, Bernard testvér, és beszélj ezzel a vak emberrel!

Miért nem válaszol? Már háromszor hívtam...

Bernard testvér
Bernard testvér
Bernard testvér

Hogy lehetséges, hogy Bernard testvér figyelmen kívül hagyott engem? Miért nem jött?

Ó, szegény kisember, miért vagy nyugtalan? Bernard velem volt, és nem hallott téged, mert elmerült az isteni elmélkedésben.

Bernard testvér, bocsáss meg nekem! Kétkedtem benned a szívemben, de Isten kinyilatkoztatta nekem a te szentségedet.

Szent engedelmességben megparancsolom neked, hogy helyezd egyik lábad a nyakamra, a másikat a számra, hogy megbüntesd büszkeségemet!

Bernard testvér ezt szent engedelmességből tette, bár szomorú volt, hogy teljesítenie kellett a parancsot.

Alázkodj meg, Bernardone Péter fia! Te nem vagy más, csak egy nyomorult féreg!

Most kérek, Atyám, amikor együtt vagyunk, minden hibámat szigorúan javítsd ki.

De hogyan tehetném, amikor nem látok benne hibát...

AZ IMA ISKOLÁJÁBAN

Pierre Clorivière

Az ima szükségessége

Azokhoz a megfontolásokhoz, amelyek az ima fenséges értékét bizonyítják, muszáj hozzátenni annak a szükségességi mutatóit. Az ima szükségessége nem egyenesen Istenen alapul. Mivel Ő mindentudó, jól tudja azt is, mire van szükségünk azelőtt, hogy szánkat kérésre nyitnánk. Mivel végtelenül jóságos, nem szükséges, hogy a kiáltásai a gyengédségét bizonyítsák. Mert Ő végtelenül nagy, Ő önmagában elégséges, és a mi dicséretünk és imádatunk nem tud hozzátenni semmit sem az Ő nagyságához és boldogságához. Az ima szükségessége inkább rajtunk alapul: a létünk természetén, ami el van látva ésszel és szabadsággal; a hálaadatosságon, amit megkövetelnek azok a segítségek, amiket a Jóisten minden pillanatban áraszt ránk igazi isteni bőséggel. A Tőle való teljes és feltétlen függőség, amiben lényegileg vagyunk, amit szabadon fel kell ismerni és el kell fogadni. Azon is alapul, ami számunkra magasztos az ima gyakorlásában, amelyhez nem folyamodhatunk anélkül, hogy ne emelkednénk természetünk fölé és ne lépnénk kapcsolatba az istenséggel.

Szükségesség, amit maga Isten rendelt el és az Istenember sokszor az Evangéliumban megismételt és aminek az egész élete sorában példát adott: „Virrasszatok és imádkozzatok – mondja nekünk - nehogy kísértésbe essetek!” (Mt 26, 41) „Szüntelen kell imádkozni, és nem szabad belefáradni.” (Lk 18, 1) Az apostol ugyanazt a kötelességet vési belénk: „Imádkozzatok szüntelenül! Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatokról Krisztus Jézusban.” (1Tesz 5, 17-18)

Az ima előnyei

Az ima előnye megegyezik a fenséges értékével és a szükségességgel. Ez is számottevő és megérdemli, hogy komolyan vegyük fontolóra. Mindezek benne vannak azokban a csodálatos ígéretekben, amelyeket szerető Megváltónk tett azoknak, akik hozzá imádkoznak. „Kérjete és kaptok!” (Mt 7, 7) „Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle.” (Jn 15, 16) Ezek az ígéretek korlátlanok: mindenre kiterjednek, amire kiterjednek a kéréseink és a vágyaink. Tévedhetetlenségük biztosítékául maga az igazság szava és annak a hatalmas szolgá, aki mindent megtehet, amit akar.

Mindezt megfontolva, milyen javakat nem képes megszerezni az ima? Mi az a rossz, amitől nem tud felszabadítani minket? Az imának köszönhetően birtokolunk minden égi kincset. Nincs egy olyan erény sem, ami nem gyakorolható, egy olyan harc, amiből nem kerülhetünk ki nyertesként, egy olyan veszély, amit nem kerülhetünk el, egy olyan kísértés, amit nem győzhetünk le, egy olyan ellenség, amit nem gyűrhetünk le.

Az ima egy olyan egyetemes eszköz, amit az isteni jószág adott meg nekünk, hogy a szükségleteinket kielégítse. Benne a bűnös megtalálja a kiengesztelődés kegyelmét, a gyenge az erőt, a beteg az egészséget, a szomorkodó a szenvedéseiben levő vigasztalást, a vak a fényt, a langyos a lelkesedést, a buzgó a tökéletességet, a tökéletes a Szentlélek minden ajándékát, ami szükséges, hogy napról napra egyre tökéletesebb legyen. Az ima olyan pajzs, amely megvéd minket az ellenség ármányaitól, olyan dárda, amelynek erejét a pokol nem bírja le, olyan mennyei páncél, amely erőssé tesz minket magával Istennel. A végső kitartás ajándéka olyan jó, amelyet soha nem érdemelhetünk ki, de amelyet az imádság által biztosan megkapunk.

Dolindo atya gondolatai

A viharok megtisztítanak minket

A megpróbáltatások során ismerjük meg a nyomorúságainkat. Gyakran az Úr éppen ezért enged meg bizonyos viharokat. Amikor az idő szép, az út tisztának tűnik. De ha esik az eső, rögtön sár keletkezik, és rájössz, hogy piszkos volt, és szüksége volt a tisztításra. A megpróbáltatások során sok olyan hibát fedezünk fel magunkban, amelyek korábban nem tűntek fel, és ez nagy előny, ha erőt tudunk belőle meríteni .

A lelkünk mindig nyomott a bizalom hiánya miatt. A bizalom mindig édes egyensúlyban tart minket, mert olyan, mint egy léggömb gázja: felfelé törekszik, lebeg a levegőben, és semlegesíti a nehéz terhek súlyát.

